

НОВИНИ З УКРАЇНИ

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Благословення, які приносить щоденне вивчення Священних Писань

В одній з перших історій у Книзі Мормона розповідається про те, як пророк Легій зі своєю сім'єю залишив Єрусалим. Невдовзі після триденної подорожі пустинею Господь звелів йому відправити своїх синів назад до Єрусалима за священними літописами. Це було зроблено, щоб допомогти Легію і його народу зберегти свою віру, а також для пізнання заповідей Господа, які потрібні, аби не “загин[ути] у зневірі” (1 Нефій 4:13, 15).

Так само, як це сталося з сім'єю Легія, на нашому життєвому шляху можуть виникати різні труднощі. За певних обставин наша віра може слабшати, і виконання тих або інших заповідей може перетворитися на важкий тягар. Однак люблячий Небесний Батько завжди готовий простягнути нам руку допомоги і підтримати в складні періоди нашого життя. Для цієї мети Він дав нам, так само, як і сім'ї Легія, незамінний інструмент—Священні Писання. Саме тому на квітневій генеральній конференції 2017 року президент Томас С. Монсон навчав: “Я благаю кожного з нас вивчати з молитвою Книгу Мормона і обмірковувати її вчення щодня. Якщо ми будемо робити це, ми зможемо чути голос Духа, аби протистояти спокусам, подолати сумніви і страх й отримати допомогу з небес у нашому житті” (“Сила Книги

Мормона”, генеральна конференція, квітень 2017 р.). Книга Мормона дійсно має дивовижну силу. Це особливі Священні Писання, які можуть надати кожному особливої духовної сили і натхнення.

Щоб отримати обіцяну підтримку і благословення, важливо не лише те, що ми читаємо, але і те, як ми це робимо. Президент Говард В. Хантер звертав особливу увагу членів Церкви на такі аспекти вивчення Писань: “Важливішим є не кількість годин, а чітко встановлений час для регулярного вивчення [Писань]. Було

Старійшина Олейсїй
Самайкін, другий
радник у президентстві
Східноєвропейської території

б ідеально, якби вдалося виділяти по годині щодня; але якщо так багато часу виділити не вдається, то вивчення [Писань] по півгодині щодня дасть доволі хороші результати. Чверть години—це зовсім мало часу, однак дивовижно, як багато додаткової інформації та знань можна набутися за цей час стосовно якоїсь важливої теми. Важливо, щоб ви ніколи нічому не дозволяли заважати вашому вивченню [Писань]” (*Учення Президентів Церкви: Говард В. Хантер*, розділ 10, с. 153).

Через Священні Писання ми також можемо отримувати відповіді на наші молитви, навчатися розпізнавати підказки Духа і діяти за ними. Саме про це казав старійшина Річард Г. Скотт в одному зі своїх послань: “Ми звертаємося до Бога через молитву. Він найчастіше відповідає нам через Його записане слово. Щоб знати, як звучить Божественний голос і які викликає відчуття, читайте Його слова, вивчайте Писання і обдумуйте їх. Зробіть їх невід’ємною складовою щоденного життя. Якщо ви бажаєте, щоб ваші діти розпізнавали, розуміли підказки Духа і діяли на їх основі, ви маєте вивчати Писання разом з ними” (“Зробіть застосування віри своїм головним пріоритетом”, генеральна конференція, жовтень 2014).

Тема виховання дітей у праведності дуже близька моему серцю. У нас

з дружиною троє маленьких дітей, і ми часто обговорюємо те, як допомогти їм залишатися праведними на їхньому життєвому шляху. З перших днів нашого сімейного життя ми вирішили застосовувати щоденне сімейне вивчення Писань. Поки у нас не було дітей, усе виходило. Ми навіть вели особисті щоденники, де записували свої думки і почуття після прочитаного. Але з появою дітей вивчати Писання щодня всією сім'єю ставало все складніше. Однак ми не впадали у відчай і намагалися знаходити різні можливості, щоб усе-таки досягати поставленої мети.

Зараз наші діти підросли, але їм поки що нелегко зосереджуватися на тому, що ми читаємо. Через це нам часто доводиться під час читання робити паузи і зрозумілою мовою пояснювати прочитане. Бувають моменти, коли нам здається, що наші діти нас не слухають, що ми марнуємо час. Саме в такі моменти мені пригадується історія, яку розповів старійшина К. Брет Неттерс, де він ділявся своїми дитячими спогадами: "Одного ранку я вирішив розібратися зі своєю мамою. Я вигукнув: "Мамо, навіщо ти робиш це з нами? Чому ти читаєш Книгу Мормона щоранку?" Потім я сказав дещо, у чому мені соромно зізнатися. Насправді, мені не віриться, що я дійсно сказав це. Я сказав їй: "Мамо, я не слухаю!" Її любляча відповідь стала вирішальним моментом у моєму житті. Вона сказала: "Синку, я була на зборах, де президент Меріон Дж. Ромні навчав нас про благословення за читання Писань. Під час цих зборів я отримала обіцяння, що якщо я

буду читати Книгу Мормона своїм дітям кожного дня, то не втрачу їх". І потім вона подивилася мені прямо в очі і абсолютно рішуче сказала: "І я не втрачу тебе!" ("Немає більшої радості знати, що вони знають", генеральна конференція, жовтень 2016).

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Нове покликання

Президент Камфермен з дружиною.

Едвін С. Камфермен та Керен Д. Камфермен мають шестеро дітей. Вони є членами 14-го приходу міста Рексбург, Центрального колу в Рексбурзі, шт. Айдахо.

Президент Камфермен служив єпископом, членом вищої ради, президентом Товариства молодих чоловіків приходу,

Я вірю, що обіцяння президента Ромні діє і в наші дні. Якщо щоденне вивчення Священних Писань стане міцною традицією в наших сім'ях, то ми зможемо дати найкращу підтримку і захист нашим дітям, а наше особисте життя буде сповнене більшим світлом. ■

виконавчим секретарем приходу, президентом кворуму старійшин і місіонером в Бельгійській Брюссельській місії. Професор з російської мови в Університеті Бригама Янга—Айдахо. Народився в Хоуторні, шт. Каліфорнія, в сім'ї Дональда Герберта Камфермена та Беверлі Енн Мейер Мікер.

Сестра Камфермен служила радником у президентствах Товариства допомоги і Товариства молодих жінок колу, радником у президентстві Товариства допомоги приходу, вчителем колу з підготовки до місії, провідником днів заходів у Початковому товаристві та органістом приходу. Народилася в Анкориджі, шт. Аляска, в сім'ї Рея Вудроу Мак-Куббінса та Маргарет Мей Дюрхем Мак-Куббінс.

Едвін С. Камфермен та Керен Д. Камфермен покликані очолити Українську Київську місію. ■

Група волонтерів

Фестиваль для молоді разом з FamilySearch

Володимир Денщиків

Київський Український кіл, Печерський приход

Всесвітня некомерційна організація з генеалогічних досліджень FamilySearch з допомогою молодих волонтерів з Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів взяла участь у проведенні молодіжного фестивалю YouthDay в якості організатора. Фестиваль відбувся 24 червня в Маріїнському парку Києва і був присвячений святкуванню Дня молоді. Представники FamilySearch та волонтери Церкви познайомили тих, хто там зібралися, з тим, як зробити перші кроки у складанні своєї сімейної історії.

Протягом усього дня волонтери FamilySearch допомагали зацікавленим гостям фестивалю створити своє родинне дерево, заповнюючи невеликий буклет. Для багатьох він

став першим документом їхньої сімейної історії в особистому архіві. Бажаючі могли отримати детальнішу консультацію з сімейної історії, звернувшись до співробітників FamilySearch, готових надати консультації в спеціально обладнаному для цього наметі. Люди охоче дізнавалися про те, в яких закладах варто шукати інформацію про своїх предків і з чого починати цю захоплюючу подорож у минуле своєї сім'ї.

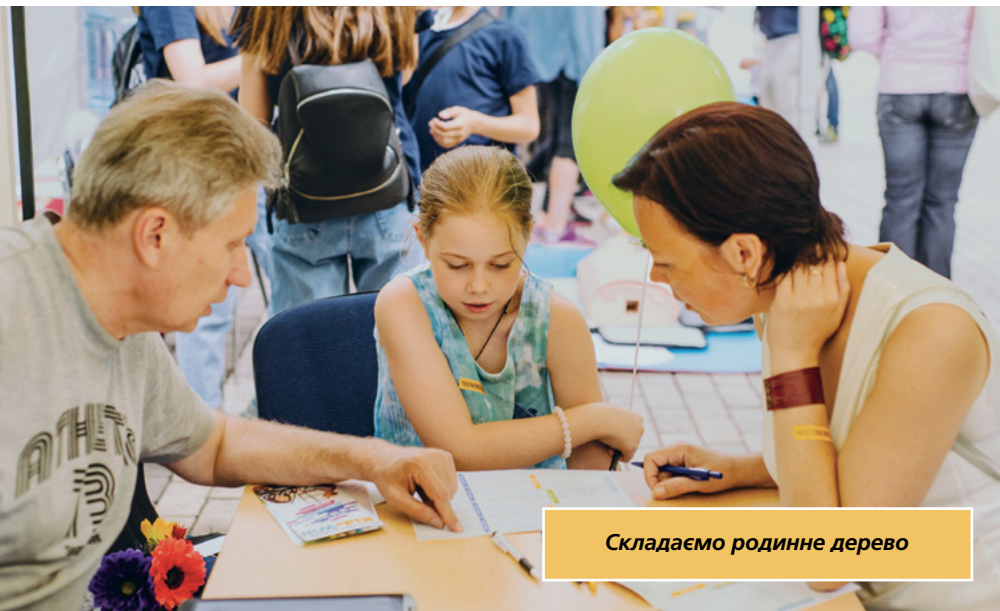
В'ячеслав Воробйов, менеджер FamilySearch Східноєвропейської території зауважив: “Ми бачимо, що сімейна історія стає все цікавішою темою для українців, але не очікували, наскільки сильно зростає зацікавленість протягом останнього часу. Упродовж одного дня

ми мали можливість поспілкуватися з понад шістьма сотнями людей, які виявили зацікавленість пошуком інформації про свої корені. Цікаво, що і наші волонтери, і переважна більшість відвідувачів були молодими людьми. Захопленість сімейною історією—відмінний ґрунт для спілкування та взаємодії, які сприяють вихованню нового покоління в душі патріотизму”. У відповідності з Уложеннями віри Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів постійно заохочує прихожан бути активними та відповідальними членами суспільства й підтримувати хороші ініціативи в різних сферах.

Волонтери Аліна і Даша відмітили, що їх порадувала увага відвідувачів до сімейної історії. “Я вражена

Сімейна історія—це захоплює!

Складаємо родинне дерево

тим,—сказала Аліна,—яку велику зацікавленість викликає сімейна історія у молоді. Майже всі, з ким ми сьогодні спілкувалися, побажали дізнатися більше про свій родовід. Під час заходу вони почали дзвонити своїм батькам і під їх диктовку записувати імена прабабусь і прадідів”. “Я знала, що сімейна історія—це важливо,—погодилася з подругою Даша,—і мені завжди подобалося нею займатися, але я не очікувала, що це так сильно зможе зацікавити й інших”.

Важливо відмітити, що організацію святкування Дня молоді в цьому році Київська міська адміністрація доручила саме молоді. Група організаторів складалася з представників студентства, молодих активістів та журналістів. Саме вони забезпечили співпрацю понад 150-ти різних організацій, серед яких були навчальні заклади, ЗМІ, громадські організації, молодіжні рухи ООН та ЮНІСЕФ. Саме з цими чудовими партнерами FamilySearch і виступила в якості співорганізатора фестивалю. ■

Духовний вечір з сім'єю Пекер

Анжела Шкварко

Київський Український кіл,
Печерський приход

В останню неділю червня в приміщенні Печерського приходу в Києві члени Церкви і гості зібралися на духовному вечорі з сім'єю Пекер. Кен Пекер був президентом Української Київської місії протягом останніх 3-х років. Уся його сім'я була весь цей час разом з ним. І ось місію завершено.

Вечір відкрив президент Київського Українського колу Олег Кравченко. Він висловив подяку сім'ї Пекер за служіння і відмітив, що президент Пекер був хорошим другом і хорошим батьком для кожного місіонера і для своєї сім'ї. Потім надавалося слово всім членам сім'ї.

Як розповіла восьмирічна **Софі**—найменший член сім'ї—спочатку їй було непросто звикнути до нових умов, але тепер їй сумно розлучатися. “Я дуже рада,—сказала вона,—що нещодавно змогла охреститися в Чорному морі”.

Кензі, 12 років. Разом зі старшими братами вона навчалася у Києві в міжнародній школі. Виявилося, що їхні корпуси розташовані таким чином, що вони могли бачитися на перервах. “Було чудово зустрічатися,—згадує Кензі.—Ми, як це зазвичай буває при зустрічі, обнімалися, обмінювалися враженнями, а мої однолітки запитували мене: хто це? Для деяких дітей було дивно бачити наші теплі сімейні стосунки”. Окрім навчання, Кензі

мала ще й місіонерські обов'язки, які вона виконувала з великим задоволенням. Їй подобалося виконувати різні доручення, наприклад, дзвонити місіонерам або членам Церкви, щоб передати їм якусь інформацію чи запросити на вечерю. “Поки я була тут,—сказала Кензлі на завершення,—я вибудувала кращі стосунки з Небесним Батьком”.

Тенер, 15 років. Він визнав, що перші кілька місяців у новій країні були важкими для нього. Йому здавалося, що його “висмикнули” з місця, де він ріс, і це було болісно. Обмірковуючи це, він подумав, що у нього є вибір—продовжувати сумувати чи прагнути отримати хороший досвід. Пройшовши випробування, він радий, що здобув його.

Сімнадцятирічний **Далін**, найстарший із дітей, сказав, звертаючись до прихожан у залі: “Як це чудово бачити у ваших очах світло Христа. За час місії наших батьків я зрозумів три дуже важливі речі. Перша—Небесний Батько знає нас і у Нього є план для кожного. Але це наша відповідальність—робити свій вибір. Я зробив його, коли приїхав сюди. Друга—місіонерська робота чудова. У мене була можливість бачити місіонерів, коли вони приїжджали і відїжджали, і я бачив, як сильно вони змінювалися. Я радий, що через рік поїду на свою місію. Третя—сім'ї це найважливіше! Прекрасно, що сім'ї можуть бути вічними. Я вдячний за кожного з членів моєї сім'ї. Я знаю, що мої батьки будуть любити і направляти мене все мое життя. Я також вдячний за моїх сестер і брата. Я знаю, що сім'я і Небесний Батько будуть з нами завжди”.

Сестра **Кері Пекер** подякувала всім, хто зібралися на зустрічі, і розповіла: “Думаю, що кожен з вас, хто сидить у залі, протягом останніх трьох років допоміг Пекерам. Коли ми приїхали, все було новим і незрозумілим для нас. Я дуже хвилювалася за своїх дітей. Нашій наймолодшій було 5 років, і вона проводила в школі по 9 годин. Я ніколи раніше не розлучалася з нею так надовго. Але чоловік сказав, що їй треба навчатися. Були складні моменти і для наших хлопців, і ми всією сім'єю постилися за них. Але з часом я помітила, що ми почали більше усміхатися, і ми зрозуміли, що все буде добре. Я старалася більше довіряти Богу і старалася робити наш дім щасливим.

Багато часу я провела в молитвах. Яюсь я була у кімнаті сама і розповіла Господу, як мені важко. Тоді, віддавши все в Його руки, я відчула Його відповідь: “Те, що неможливо для тебе, можливо для Мене”. Спаситель знає всіх і все й ніколи не залишає нас без допомоги. Я майже відчула, як Його руки обнімають мене. Він мій найкращий друг, і Він благословив нас. Я думала, що ми тут, щоб допомогти Україні, а вийшло навпаки. Ви чудові, ви можете терпляче продовжувати робити складні речі”.

Президент **Кеннет Пекер**, завершуючи сімейний виступ, відмітив: “Я люблю наочні уроки. Спаситель бачив євангельські уроки в усьому. І один з важливих наочних уроків для мене—це сім'я. Іноді нам здається, що Він створив нас і забув про нас. Але це не так. Він—люблячий Небесний Батько, і Він допомагає нам. І Йому у світі потрібні ті, хто виконує заповіді, хто сяє. Я вдячний за заповіді і

ваш приклад, свідчення, вашу віру. Ми вважаємо, що немає кращого місця, ніж Україна, і немає кращого часу для життя, ніж сьогодні, в часи відновленої євангелії. У вас прекрасна земля і прекрасні люди, і ми залишаємо з вами нашу любов. Ми б хотіли подарувати вам наш твір про Україну: “... Дякуємо, Україно, за твою щедрю землю. ... Я радію, коли твоїх загублених, але не забутих дітей приводять у храми, як рибу до води, щоб зберегти і врятувати всіх тих, хто вже пішов із життя. ... Я радію, що ти солиш землю завітами, яких твої сини і дочки так вірно дотримуються ...”. ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Приходьте до храму—Господь чекає на вас

Анастасія Напраснікова

Українська Львівська місія, Львівська філія

Храм—це дім Господа, де ми можемо знайти спокій. Я завжди прагну потрапити туди, адже саме там я можу знайти мир, отримати потрібні мені одкровення та відповіді на мої молитви. Президентство храму підтримує нас, підживляючи нас своїми духовними думками і свідченнями. Мені запам'яталося, як колись Герольд Рот, президент храму, виступаючи перед сесією хрищення сказав: “Друзі, я прошу вас, будьте благоговійними в храмі. Коли чекаєте на свою чергу виконувати

хрищення, думайте лише про духовне. Не відволікайте людей, які поряд з вами, оскільки ви можете перервати їхні духовні роздуми і завадити їм отримати особисте одкровення”. На мою думку, він сказав це не тому, що ми не повинні думати про свої справи, але тому, що він хотів нагадати нам, що Бог поцікується краще про нас і наші сім’ї, поки ми виконуємо Його роботу і служимо Йому.

Президент Андрос, радник президента Рота, поділився сильним свідченням про вічне життя і план щастя. Коли він говорив, по моему обличчю текли сльози, я відчувала всім серцем, що сказане ним—істина. Я вірю, що колись знову побачу своїх дорогих родичів.

Я вдячна президентству храму за їхні натхненні слова і яскравий духовний досвід. У цих братів є

Анастасія Напраснікова

особлива духовна сила і ключі, щоб допомагати людям і керувати в цьому святому місці.

Для мене немає кращого місця на землі, ніж храм. Якщо так сталося, що у вас є труднощі—йдіть до храму. Ставайте на коліна і моліться, пам’ятаючи, що все залежить від Господа, а потім піднімайтеся і дійте з вірою.

На жаль у мене немає люблячої сім’ї, важко складаються стосунки з мамою. Часом я плачу і запитую Господа, чому Він дав мені таке випробування? Та коли я приходжу до храму, то відчуваю, що опиняюся

в колі сім’ї, люблячої, милосердної, духовної. Мій розпач залишає мене, до мене повертаються сили і в душі лунають рядки з гімну:

*“Сяє барвами життя,
Бо в сім’ї любов,
В серці музика свята,
Бо в сім’ї любов.*

*... І прозорі, і легкі
Наші почуття й думки,
Ми з’єднались на віки,
Бо в сім’ї любов.”*
(“В сім’ї любов” Гімни, № 183).

Брати і сестри, друзі, частіше приходьте до храму, Господь чекає на вас. Навіть якщо дорога важка, навіть якщо є проблеми, не сумнівайтесь, а рушайте в путь. Господь благословить вас за це. Я знаю, так буде! ■

Я знаю, що це може допомогти

Ганна Драгоненко

Київський Український кіл, Святошинський приход

У моїй сім’ї, як і в багатьох інших сім’ях, є різні труднощі та випробування. Я намагалася з ними боротися, але нічого не допомагало, мені як і раніше було боляче. Яюсь подруга запросила мене на заняття групи з удосконалення особистості. Я прийшла і дізналася, що в групі використовувався посібник: “Програма зцілення від залежності”. Він пролежав у мене вдома кілька років. Я відкривала і закривала його, залишаючись сам на сам зі своїм болем.

Я почала відвідувати заняття. Через певний час одна з дочок, якій вже було 15 років, запитала мене: “Мамо, що ти робиш, щоб так змінюватися?” Отримавши відповідь, вона сказала: “Я теж хочу”. Через певний час ми вирішили вивчати цей посібник разом з дітьми і обговорювати прочитане. Але, мабуть, я частіше виступала в ролі наставника, і у дітей зникло бажання читати, а наші конфлікти почастишали. Ми припинили цю практику, але через

певний час дочка запропонувала читати посібник удвох і не обговорювати прочитане. Я погодилася.

Ми читали раз на тиждень, хвилин 30. Як і домовлялись, ми не обговорювали уроки, починали і закінчували їх молитвою, а потім обнімалися. Ми вивчали посібник так, як запропонувала сестра Рід, місіонер сімейної служби, покликана разом з чоловіком допомагати прихожанам Східноєвропейської території. Після кількох тижнів ми відчули особливу духовну близькість і довіру одна до одної. Труднощі та випробування не зникли, але пройшов біль. Тоді я запропонувала синові та чоловікові приєднатися до нас. Вони

Сім'я Драгоненко

погодилися і невдовзі розповіли про свої позитивні почуття.

Потім я почала вивчати цей посібник з подругою з Церкви, ми читали його по телефону. І хоча ми живемо в різних містах, ми обидві мали сильне відчуття єдності. Яюсь вона навіть сказала мені, що під час читання у неї виникає почуття, наче ми у храмі. Пройшло ще трохи часу, і я запропонувала своїй напарниці з візитного вчителювання читати посібник разом. І знову той самий позитивний результат, ті самі почуття єдності й радості. Не так давно я запросила читати цей мудрий посібник сестрі, піклуватися про яку мені довірив Небесний Батько, тому що вона давно не ходить у приход. Вона погодилася, ми читаємо одна одній по телефону лише протягом 30-ти хвилин раз на тиждень і маємо ті самі хороші почуття.

Завдяки тому, що я зі щирим серцем вивчаю матеріали цього духовного посібника, я знайшла сили для подолання того болю, який заважав мені зростати і вдосконалюватися тут, на Землі, а єдність з Господом і з моїми близькими приносить мені щирі радість. ■

Давайте прагнути отримати істинну радість

Володимир Поліщук

Львівський округ, філія міста Рівне

“Адам пав, щоб люди були; а люди є, щоб мати радість” (2 Нефій 2:25),—так написано в Священних Писаннях.

Дійсно, люди прагнуть мати радість, але не кожна людина розуміє, що досягається вона не багатством, не тимчасовими задоволеннями, а постійною побудовою міцної фортеці на священному фундаменті, який називається шлюб.

Ще до одруження з моєю прекрасною дружиною я поставив собі за мету бути старанним будівельником цієї фортеці. Я розумів, аби побудувати щось правильно, необхідно робити це спільно, в партнерстві, проводячи спільні сімейні молитви, постячись, вивчаючи Священні Писання, вибудовуючи взаємини. Як я думав тоді, щоб досягти здійснення мети мені потрібні були такі інструменти, як робота, освіта, житло й багато іншого. Але через певний час, не отримавши необхідних “інструментів”, я прийшов до помилкових висновків, що я просто ще не готовий стати будівельником. Спочатку ця думка турбувала мене, але потім перестала турбувати, і я навіть відчув спокій, забувши про свою мету.

Яюсь, перебуваючи у храмі, в цілестіальній кімнаті, я молився Богу і просив, щоб Він допоміг мені розібратися в моїх думках і пріоритетах. У той момент я згадав свої мрії про створення сім'ї і про здобуття через неї вічної радості. І тоді я побачив образ моєї майбутньої дружини і зрозумів, що Бог почув мене, а я дізнався, чого Він хоче від мене.

Коли я повернувся додому, я запропонував чудовій дівчині, яка давно мені подобалася, зустрітися, і через місяць я зробив їй пропозицію стати моєю дружиною. Через три місяці ми стояли біля олтара перед Богом на запечатуванні нашого шлюбу на вічність. Я зрозумів, що “інструменти”, які я шукав, надаються нам зверху, як благословення. Так почалося будівництво нашого шлюбу. Воно продовжується і зараз. Я знаю, чим більше ми зміцнимо його “стіни”, тим швидше ми здобудемо істинну радість.

Я знаю, що Небесний Батько хоче, щоб ми всі були будівельниками Царства Небесного на землі. Молоді люди не повинні лякатися, що у них немає для цього багатьох “інструментів”. Прийдіть у святу землю, яка називається шлюб, і вам буде надано все необхідне, щоб здобути вічну радість. ■

Володимир Поліщук з дружиною біля храму

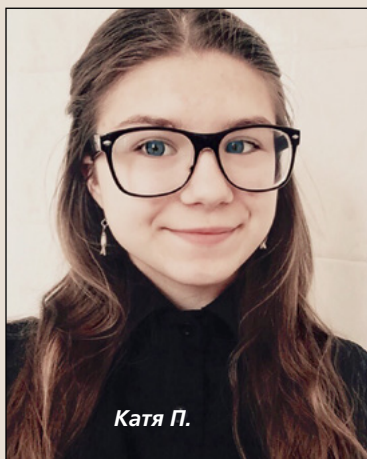
Пам'ятайте про головне

Катя П.

Київський Український кіл,
Печерський приход

Кілька років тому я читала журнал "Ліягона". В одній зі статей було посилання на вірш з книги Учення і Завіти 4:6: "Пам'ятайте про віру, чесноту, знання, стриманість, терпіння, братерську доброту, благочестя, милосердя, покірливість, старанність". Чомусь я тоді звернула на нього особливу увагу і тепер часто його згадую.

Коли я читаю ці слова, то замислююся про те, як часто я забуваю про ці прості й важливі речі. Темп життя зараз прискорюється. У кожного багато щоденних справ і, намагаючись їх виконати, ми мимоволі зосереджуємося на мирському, забуваючи про духовні речі. Навіть про віру. Ми не знаємо, що з нами буде через роки і навіть у найближчі дні. Але якийсь наступний невеликий відрізок шляху ми бачимо, ми розуміємо, у чому полягає наш обов'язок і яким має бути наш шлях. Він осяяний, і ми можемо пройти його з натхненням від Бога. ■

Катя П.

ДОСВІД МОЄЇ МІСІЇ

Час, який змінив мене

Тамара Лукашова

Київський Український кіл,
Борщагівський приход

Мене звали Тамара Лукашова, хоча мені поки що звичніше чути сестра Лукашова. Я служила в Українській Львівській місії, в 4-х містах, і у мене було 8 напарниць. Цей час назавжди залишиться в моєму серці.

Коли я була маленькою дівчинкою, то по-особливому дивилася на місіонерів і мріяла, що колись стану як вони. Навіть зараз я досі не можу повірити, що ця мрія здійснилася. Я думала, що змінюю 1,5 роки свого життя, але насправді ці 1,5 роки змінили мене. Хтось скаже, що це величезна жертва, але для мене це було величезним благословенням носити ім'я Господа і бути настільки близько до Нього. Я можу годинами розповідати про свою місію і ділитися своїм неймовірним досвідом, але тут немає такої можливості, тому зупинюся на тому, що мало на мене особливий вплив.

Президент моєї місії заохочував нас навчати людей про покаяння. Я вважала, що добре знаю цю тему, але чим більше обмірковувала її, тим більше відкривала її для себе, причому зовсім з іншого боку. Якщо ми подивимося на картину Грега Олсена, де зображено, як Ісус зцілює дівчинку, то побачимо, що Він простягає до неї Свою руку. Так само і в нашому житті, Його рука завжди простягнута до нас, але нам також необхідно докласти зусиль, щоб дотягнутися до неї. Лише тоді Він зможе творити чудеса і піднімати нас. Господь не буде робити все за нас, але Він завжди буде поряд. З Його підтримкою ми зможемо досягти, як нам здається, недсяжного.

На місії я переконалася в цьому на сто відсотків і зрозуміла, що означає віддавати все в руки Господа, довіряти Йому і служити людям зі щирим

серцем. Саме коли ми так чинимо, починають відбуватися чудеса. Неважливо, де ми зараз знаходимося, в якому стані, Господь завжди готовий допомогти. Його рука завжди простягнута, але чи тримаємося ми за неї, це залежить від нас.

Так сталося, що ми з моєю сестрою служили в одній місії, хоча ніколи не були напарницями. За цей час наші стосунки зміцнилися, і я більше усвідомила велику важливість сім'ї. Для мене у цьому житті немає нічого ціннішого.

Важко охопити євангелію своїм розумом, але через покаяння і зміцнення сімей ми зможемо побачити в нашому житті найвеличніші чудеса. Я знаю, що Господь цінує кожную Свою дитину і бажає для нас лише найкращого. Він показав нам шлях, яким нам потрібно йти. Тоді навіщо ж звертати з нього? Господь готовий благословляти нас, як про це сказано в книзі Учення і Завіти 78:17: "Істинно, істинно Я кажу вам, ви—малі діти, і ви ще не зрозуміли, які великі благословення Батько має у Своїх руках і приготував для вас".

Моє служіння в якості місіонера повного дня закінчилося, але я все ще залишаюся Його учнем. Я знаю, що є лише один шлях до щастя і це той шлях, який вказав нам Господь. Я вірю, що чудеса реальні і що це життя дає нам неймовірно багато можливостей для розвитку нашого божественного потенціалу. Тож давайте міцно тримати Його руку і йти в правильному напрямку. ■